PSALMUL 137

1. [1]Pe malurile râurilor triste,
pe malul apelor din Babilon,
/: acolo am şezut şi-am plâns cu jale,
când ne-am adus aminte de Sion. :/

2. [2]În sălciile din ținutu-acela,
noi ale noastre harfe-am atârnat,
/: [3]că-acolo-atunci biruitorii noştri
să le cântăm cântări au aşteptat. :/

3. Asupritorii vrut-au bucurie,
vrăjmaşii noştri veselie-au vrut,
/: cântările Sionului cerură...
să le cântăm din ele ne-au cerut. :/

4. [4]Cum, DOAMNE, să putem cânta noi, oare,
cântările Sionului iubit,
/: a’ Domnului cântări neprihănite
pe un pământ străin şi nedorit? :/

5. [5]De te-aş uita, Ierusalim, să-şi uite
a ei destoinicie dreapta mea;
/: [6]de cerul gurii limba-mi se lipească,
de nu-mi va fi la tine inima. :/

6. De nu-mi voi aminti mereu
de tine,
de nu-mi voi face din Ierusalim
/: a bucuriei culme totdeauna
şi-a dorului puternic şi
sublim! :/

7. [7]Adu-Ţi aminte, DOAMNE,-adu-Ţi aminte
de ai Edomului stricaţi copii
/: ce-n ziua când gemea Ierusalimul
ziceau toţi: „Radeţi-l din temelii!” :/

8. [8]Ah, fiica Babilonului, sortită
la pustiiri cum nu s-au mai văzut,
/: ferice de acel ce-ţi va întoarce
la fel tot răul ce ni l-ai făcut! :/

9. [9]Ferice de acel ce cu
putere
va apuca pe toţi copiii tăi,
/: acela care-i va zdrobi de
stâncă
pe fiii Babilonului cei răi! :/